

българитѣ, бѣ дълга и кървопролитна. Стотици и хиляди мъже и жени — борци загинаха. Градове и села бѣха разсипани, полета запусѣха.

Много кръвъ, мъжи и трудъ даде нашиятъ народъ, докато изкара до добъръ край народното дѣло.

Въ напечатанитѣ презъ годината книжки ние дадохме редица разкази и описания за народнитѣ борци, както въ старо време, така и въ ново.

Сега ще разкажемъ за живота и борбитѣ на единъ бележитъ синъ на Македония, който има голѣма заслуга за народа си.

Това е Йорданъ Константиновъ — по прѣкоръ Джинотъ. Този мъжъ се е родилъ въ гр. Велесъ презъ 1818 година. Изпървомъ се училъ въ тамошното училище и, като свършилъ него, завели го въ Солунъ да учи „грѣцка наука“, която тогава била на мода и много важна за търговия и други работи. Способниятъ и пѣргавъ Йорданъ лесно изучилъ грѣцкия езикъ и прочелъ разни книги. Освенъ това, научилъ френски и турски писменъ езикъ. Родителитѣ му го гласѣли за търговецъ, а той искалъ да стане учителъ. Йорданъ порасѣлъ съ якъ духъ, не тѣрпѣлъ да го подиграватъ грѣчетата и да го наричатъ „варваръ“, както тѣ обичали да наричатъ българскитѣ младежи. Много пжти въ закачкитѣ буйното и честолюбиво българче давало съ ржцетѣ си да разбератъ грѣцитѣ, че безнаказано не могатъ да го закачатъ и укоряватъ.

Така нашиятъ момъкъ-велешанинъ израсѣлъ въ борба съ народнитѣ врагове и намразилъ грѣцитѣ за тѣхното злоезичие.

На учение въ Самоковъ

Йорданъ се ползувалъ отъ грѣцкия езикъ, но мразѣлъ грѣцитѣ. Затова поискалъ да изучи добре българския езикъ. Негови познати люде му препоръчали да отиде въ Самоковъ. Младежътъ стигналъ въ тоя